

gøre paa Forhaand at give en blot tilnærmelsesvis udtømmende Opregning af Betegnelser, som ikke maa benyttes. Hvad specielt Betegnelsen »Doktor« angaar, kan denne være Udtryk for en akademisk Grad ogsaa indenfor andre Grene af Videnskaben (Dr. jur., Dr. phil. o. s. v.), og den kan derfor paa ingen Maade forbeholdes Lægerne. Paa den anden Side benyttes Betegnelsen almindeligvis som ensbetydende med Læge (selvom vedkommende ikke er Dr. med.), og det vil derfor kunne falde ind under det her omhandlede Forbud, hvis en Person, der ikke er Læge, men giver sig af med at tage Syge i Kur, i den Forbindelse betegner sig som »Doktor«.

Til §§ 25—28.

Der har i Teorien været forskellige Meninger om, hvorvidt den gældende Lovgivning giver Udtryk for et absolut Forbud mod, at andre end de uddannede Læger udøver Lægevirksomhed. Forordning af 4. December 1672 fastslaar, at de uddannede Læger (»legitime promoti Medicis«) alene skal have Ret til at praktisere, og det udtales yderligere, at alle andre skal afholde sig fra »Medicamenta indvortes at exhibere eller foreskrive«, og Forordning af 5. September 1794 straffer, »dersom nogen Kvaksalver findes at tage Syge under Kuur, og saaledes at udsætte disse for Fare«. Den naturlige Forstaaelse af disse Ord er den, at Lovgiveren gaar ud fra, at Kvaksalveri altid udsætter Patienten for Fare og derfor altid bør straffes, men Retspraksis har, støttet af en af Goos fremsat Fortolkning, opfattet Bestemmelsen saaledes, at der kun kan straffes, naar Kvaksalveren faktisk har udsat Patienten for Fare enten direkte ved den anvendte Behandling eller indirekte derved, at rettidig Lægehjælp paa Grund af Kvaksalverens Mellekomst er unddraget den syge. Straffen er fastsat til Bøder indtil 100 Rdl. eller simpelt Fængsel indtil 4 Maaneder, og i Gentagelsestilfælde enten disse Straffe eller under meget graverende Omstændigheder Fængsel paa Vand og Brød, jfr. Lov af 3. Marts 1854. Man har fulgt Mindretallets Ændringsforslag til § 26.

Som omtalt i Kommissionens Betænkning, skal den Omstændighed, at en Kvaksalver, der behandler en af smitsom Sygdom lidende Person, som Følge af sin manglende Lægekyndighed ikke har været i Stand til at erkende Sygdommens

Natur, ikke fritage ham for Straf efter § 26, Stk. 1. I Benyttelsen af Udtrykket »manglende Lægekyndighed« ligger, at hvis heller ikke en Læge paa Behandlingens Tidspunkt kunde have diagnostiseret Sygdommen, er Kvaksalveren fri for det særlige Ansvar efter denne Paragraf, medens han vel kan ifalde Ansvar efter § 25.

Til Forstaaelse af det i § 26, Stk. 2, indeholdte Forbud mod, at Kvaksalvere anvender Lægemedler, som Apotekerne kun maa udlevere mod Recept, skal oplyses, at saadan Medicin ifølge den gældende Apotekerlovgivning som Regel kan indføres af enhver her til Landet, naar det sker i Partier over en vis Størrelse (i Almindelighed Partier over 100 Kr.s Værdi), jfr. Anordning om Apotekervarer Nr. 79 af 4. April 1929 § 1.

Til § 29.

Man maa anse det for rettest, at Strafforfølgning efter de i Lovudkastet foreslaaede Straffebestemmelser kun finder Sted efter Begæring af Sundhedsstyrelsen, da der til Bedømmelse af de heromhandlede Forhold udkræves en særlig Sagkundskab, og da Sundhedsstyrelsen iøvrigt udøver det offentlige Tilsyn med Læger. Ved Bestemmelsen om, at Sundhedsstyrelsens Paataaleret kun gælder, »hvor andet ikke er bestemt«, undtages herfra Sager angaaende Tilsidesættelse af Lægers Tavshedspligt, jfr. § 9, idet disse Sager som tilkomdegivet ved Henvisningen i § 9 til Straffelovens § 275 kun paatales af den forurettede selv eller efter hans Begæring.

Efter Arten af de i Lovudkastet omhandlede Forseelser finder man det rimeligt, at Overtrædelser af Lovudkastets Bestemmelser behandles som Politisager*), bortset fra de mere betydelige Lovovertrædelser, der er omhandlet i §§ 18 og 19.

Endvidere har man fundet det rimeligt, at naar Sag er rejst efter Begæring af Sundhedsstyrelsen, skal Sagen ikke uden Sundhedsstyrelsens for hvert enkelt Tilfælde indhentede Samtykke kunne sluttes uden Dom. Tilsvarende Regel gælder i Henhold til § 38 i Lov Nr. 132 af 29. April 1913 om Apotekervæsenet for Sager angaaende Overtrædelse af denne Lovs Bestemmelser.

*) D. v. s. at Tiltale rejses af Politimesteren for Underretten (Retsplejelovens § 721). Saadanne Sager undergives i det hele en lettere og hurtigere Retspleje, jfr. Retsplejelovens Kap. 81.